

и тѣ почнаха да ги ядатъ отъ ржцѣтъ му. . . . Тоя день бѣше най-честития за Карла. Той си събра най-красиви пера, за които въ града взе добра сумичка пари.

Другитѣ перосъбирачи *убиваха* птицитѣ, за да имъ взематъ перата, и пакъ много по-слаба печалба добиваха. Тѣ се чудѣха на Карловото щастие и го наричаха „магьосникъ“ — който ужъ чрѣзъ нѣкакви чудеса намиралъ птичитѣ пера . . .

А другитѣ хора, които знаяха Карловото трудолюбие, търпение и голѣмата му любовъ къмъ птицитѣ, съ гордостъ го наричаха: *Карло*, „*приятельтъ на морскитѣ птици*“.

Зеленогоровъ.

